

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXXI. ročník

číslo 2/únor 2025

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	I jeden den stačí	18
Staršovstvo	3	aneb Co jsem si odnesl	
Zápis z 856. schůze 27. 1. 2025		z farářského kurzu	
Justýnka	4	Pozvánka na sborovou dovolenou	19
se narodila!		v termínu 16.–23. 8. 2025	
O hlasovacím právu a saláru	5	Pozvánka	22
Brankou na začátek Ježíšovy cesty	8	na Světový den modliteb žen	
Křesťanství	14	Kontaktní informace, tiráž	23
Ještě za Noemi Rejchrtovou	10		

EDITORIAL

Před pár dny na mě vyskočila třicítka jmen vybraných časopisem Forbes ve známé anketě „třicet pod třicet“. Jedná se o mladé lidi do třiceti let, kteří jsou výjimeční ve svém oboru a kteří za sebou mají mimořádně úspěšný rok. Ve výběru za rok 2024 jsou umělkyně, vědkyně, manažeři nebo režiséři.

Zamyslela jsem se, jaký rok mám za sebou já a jaký nejspíš bude ten příští – poslední před třicítkou. Oba dva asi budou naplněné hlavně péčí o děti. Za něco takového se žádná ocenění nedostávají, stejně jako třeba za obětavou a dobrovolnou práci ve sboru. Přitom člověk by si někdy uznání od ostatních tak moc přál. Myslím, že už jsem se posunula od období, kdy jsem svoji hodnotu stavěla na ocenění ostatních, třeba učitelů, a dobrých známkách ve škole, ale člověk by si zkrátka někdy přál slyšet, že dělá něco dobře. Že někdo jiný jeho práci vidí a nepovažuje ji za samozřejmost. Určitě by bylo dobré se na taková hodnocení prostě neupínat, protože Bůh vidí i to, co lidé nevidí.

Zároveň ale myslím, že je dobré se na to podívat i z druhé strany a všimnout si té často neviditelné práce, kterou trpělivě dělají lidé kolem nás, ať už je to ve sboru, doma či jinde. Říct někomu, že to dělá dobře. I když nebude jeho jméno v prestižním časopisu, možná to zrovna dneska dotyčný potřeboval slyšet. A zároveň nezapomínejme na to, že Bůh vidí do srdce a zkoumá úmysly každého člověka. Nejde o to, být v lidském úhlu pohledu úspěšný, ale být dobrým člověkem. Jak se píše v Žalmu 139: *Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno.*

Milí bratři a sestry, přeji vám krásné čtení únorové Brány! Ať už se ponoříte do článku plného vzpomínek na Noemi Rejchrtovou, do textu o farářském kurzu nebo do pravidelné Branky. Věnujte také, prosím, pozornost textu o hlasovacím právu a saláru, a pozvánce na sborovou dovolenou, která je pro vás v aktuálním čísle již připravena.

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 856. schůze 27. 1. 2025

Řádná schůze s pořadovým číslem 856. proběhla v mimořádném termínu 27. ledna 2025 za přítomnosti těchto členů staršovstva: J. J. Zvánovec, D. Slabý, V. Hájková,

I. Jungwirthová, T. Plhák, L. Drápal, M. Mazná, A. Heřmanová, J. Stralczynská, T. Bedrník, T. Friedrich (online).

Po duchovním úvodu br. kurátora na téma Denního čtení z 26. ledna (Iz 42,3; Mt 18,10) se staršovstvo zabývalo touto agendou:

Komise pro dorosty informovala, že odrostenci přecházejí do mládeže a nově tedy nebude odrost. Nadále se budou scházet dvě skupiny dorostů a mládež.

Staršovstvo děkuje všem, kteří se podíleli na zajištění vzpomínky na Noemi Rejchrtovou.

Sestra kazatelka poreferovala o předchozích setkáních Křesťanství a proběhla diskuze o zaměření Křesťanství s ohledem na její název.

Pokračují přípravy sborového shromáždění, včetně přípravy návrhu dle čl. 5 Jednacího a volebního řádu ČCE, o kterém se lze dočíst dále v Bráně.

Byla ustanovena komise pro řešení fary v Hodkovičkách, která patří sboru a po úmrtí sestry Noemi Rejchrtové nás nyní čeká řešení budoucnosti tohoto objektu.

Členy komise jsou: J. J. Zvánovec, L. Drápal, M. Mazná, D. Nečil, T. Bedrník, D. Slabý.

Tomáš Plhák nás seznámil se stavem příprav na 1. května. Nadále hledáme dobrovolníky a posuzujeme ideální lokalitu.

Zabývali jsme se velikonočním programem v našem sboru a podpořili záměr sestry kazatelky na speciální program Biblické hodiny na popeleční středu (bohoslužby s duchovní hudbou ve sboru u Klimenta).

Řešili jsme také přechod na novou smlouvu na plyn, přechod k levnějšímu poskytovateli internetového připojení a zvýšení poplatků za SVJ na Barrandově.

Zakončili jsme modlitbou.

zapsal Tadeáš Friedrich

JUSTÝNKA

S nezměrnou radostí a hlubokou vděčností oznamujeme, že se nám 14. ledna v 6.33 narodila dcera **Justýna Drápalová** (3650 g, baj vočko odhadem prý 50 cm). Má se k světu a ona i její maminka jsou zdravé. Těšíme se, až ji do sboru přivezeme.

Jakub a Jana Drápalovi

© HLASOVACÍM PRÁVU A SALÁRU

Jednací a volební řád ČCE ve svém článku 5.* říká:

- 1) Právo hlasovat ve sborovém shromáždění mají:
 - faráři a jáhnové povolání ke službě ve sboru,
 - členové sboru (§ 1 CZ) zapsaní staršovstvem do seznamu členů s hlasovacím právem. Členové správní komise [...]
- 2) Členové jiných sborů, kteří se do sboru přistěhovali, nabývají hlasovacího práva ihned po zjištění, že byli zapsáni v seznamu členů s hlasovacím právem ve sboru, k němuž dříve náleželi.
- 3) V nově zřízených nebo sloučených sborech [...].
- 4) Každý farní sbor je povinen založit a trvale vést seznam členů s hlasovacím právem.
- 5) Staršovstvo zapíše do seznamu členů s hlasovacím právem všechny členy sboru starší 18 let, kteří se činně podílejí na životě sboru, především účastí na jeho bohoslužebných shromážděních nebo jiných aktivitách, a zároveň jsou plátcí saláru. Staršovstvo může v odůvodněných případech učinit výjimku a zapsat do seznamu člena, kterému objektivní příčiny brání podílet se na životě sboru nebo platit salár.
- 6) Staršovstvo přezkoumá a opraví počátkem každého roku seznam členů s hlasovacím právem a vyloží jej pak nejméně 14 dnů před konáním každého sborového shromáždění k volnému nahlédnutí členům sboru.
- 7) Vyložení seznamu a výzva k podání námitek se ohlásí s potřebným poučením při hlavních bohoslužbách ve dvou nedělích po sobě jdoucích, nejméně 14 dnů před konáním sborového shromáždění.
- 8) Námítkami se může každý člen sboru domáhat, aby byl seznam opraven buď zápisem jeho osoby nebo dalších členů sboru, nebo vypuštěním členů neprávem zapsaných.
- 9) Staršovstvo přijímá námítky do šesti dnů před konáním sborového shromáždění a rozhodne o nich. Proti jeho rozhodnutí je přípustné odvolání podle § 20 CZ.
- 10) Bude-li námítkám nebo podanému odvolání vyhověno až po skončení sborového shromáždění, zůstanou přijatá usnesení a výsledky voleb v platnosti, jestliže hlasy, o kterých bylo takto rozhodnuto, nemohly ovlivnit výsledek hlasování.

Co jsem se stal kurátorem, slychal jsem opakovaně od bratra faráře, že se brannický sbor svou praxí „všichni plnoletí hlasují“ odchyluje od citovaného bodu 5. a že

*) www.evangelnet.cz/cce/czr/jvr.html#C5

je úkolem staršovstva toto napravit a začít sestavovat seznamy členů s hlasovacím právem řádněji. Odkládali jsme to kvůli jiným starostem znovu a znovu, ale teď bychom v tom už trochu pořádek udělat mohli. Naráží to mimo jiné na to, že i z dlouhodobých a aktivních členů sboru někteří formálně vzato neplatí salár, jen přispívají různými dary (vizte článek v Bráně č. 5/2023 nebo článek v Bráně č. 10/2024).

Když jsme to teď opakovaně diskutovali na schůzích v letošním školním roce, bratr administrátor nás poučil, že dobrou praxí ve sborech bývá, že se rámcová pravidla, podle kterých se staršovstvo rozhoduje, koho na seznam zapsat a koho ne, schválí na sborovém shromáždění, aby nebyly pochyby, že odpovídají vůli sboru, a nevznikaly kolem toho spory. Je ale asi na staršovstvu, aby se pokusilo iniciovat diskusi s návrhem, na kterém může dojít sborové shromáždění v rozumném čase ke shodě a s kterými se bude staršovstvu dobře pracovat. Co jsme zatím vymysleli?

Ve shodě s tím, co víme o praxi jiných sborů, nevnímáme toto pravidlo jako něco, co by mělo vynucovat finanční odvod dostatečně vysoký k hospodářskému fungování sboru. Na to je potřeba peněz opravdu hodně. Současné celocírkevní doporučení předpokládá, že pro dlouhodobé hospodářské fungování naší církve by každý člen měl odvádět 5 % svého čistého příjmu.* A pro zajímavost příkládám odstupňování příspěvků z výroční zprávy branické kazatelské stanice v roce 1944, kdy se zřejmě jednalo pro členy o víceméně povinné odvody. Tehdy měla kazatelská stanice 814 členů a kromě předepsaných příspěvků se očekával příspěvek na Jeronymovu jednotu, na stavbu kostela a další dobročinnost. Tedy tehdy i dnes se předpokládá pro fungování církve příspěvek, který v leckteré domácnosti představuje citelnou položku v rozpočtu domácnosti. Je na citlivém, odpovědném a soukromém zvážení každého z nás, zda tato očekávání aktuálně můžeme naplňovat či překračovat.

Jsmo vděční, že dobrovolné přispívání v tomto směru v Braníku zatím docela funguje, a nechceme je vkládat do pravidel. Prvotním smyslem onoho ustanovení v rádech má zřejmě být spíš to, aby se alespoň trochu podíleli opravdu všichni s příjmem, nikoliv tlak na ty, kdo už platí, byť třeba méně, než by měli a mohli.

Navíc staršovstvo má dle řádu za úkol posuzovat výjimky. Těch jednoznačných výjimek v podobě lidí bez příjmu (například nezaměstnaní nebo studenti) bude jistě dost. Podmíněnost hlasovacího práva vyšším odvodem saláru by ale vedla k tomu, že by staršovstvo muselo projednávat větší množství složitých výjimek na úkor jiné své činnosti. Chceme raději částku, kterou si může dovolit i běžný student nebo běžný důchodce, ale kterou lze vnímat jako reálný podíl na finančním životě sboru.

Kromě toho se mi zdá, že převažuje i názor, že by měla být jistá benevolence k praxi, kdy někteří platí (ať už úmyslně či omylem) výhradně pod jinými varia-

*) vizte <https://hlavuvzshuru.e-cirkev.cz> a Řád hospodaření církve, oddíl B, článek 8. www.evangelnet.cz/cce/czr/rhc.html

bilními symboly, tedy na jiný účel než na salár, ovšem přeci jen našemu sboru. A k tomu, že z manželských dvojic, jejichž nerozlučitelnost chceme obecně ctít a podporovat, platívá jen jeden za oba.

V tuto chvíli se mi tedy zdá, že bychom mohli směřovat k návrhu usnesení ve smyslu „Sborové shromáždění ukládá staršovstvu, aby za dostatečnou platbu saláru ve smyslu Jednacího a volebního řádu ČCE, článku 5., považovalo prokazatelnou částku alespoň 1000 Kč v kalendářním roce zaplacenou úhrnně na libovolné sbírky určené na některou z potřeb sboru. V případě manželů se rovněž pokládá za dostatečné pro oba, pokud jeden z nich zaplatí alespoň dvojnásobnou částku. Pro konkrétní sborové shromáždění je postačující včasná platba v kalendářním roce probíhajícím či platba v roce předchozím.“

Jan Jeroným Zvánovec

Podle usnesení sborového shromáždění nuselského platí se církevní příspěvky podle stupnice, vydané synodní radou:

Z ročního příjmu

	do K 25.000 [·] —	$\frac{1}{2}\%$ ročně, t. j. do K 125 [·] —
přes K 25.000 [·] —	do K 60.000 [·] —	1 ^o / _o ročně, t. j. K 250 [·] — - 600 [·] —
přes K 60.000 [·] —	do K 100.000 [·] —	1 $\frac{1}{2}$ ^o / _o ročně, t. j. K 900 [·] — - 1.500 [·] —
přes K 100.000 [·] —	do K 200.000 [·] —	2 ^o / _o ročně, t. j. K 2.000 [·] — - 4.000 [·] —
přes K 200.000 [·] —	výše	2 $\frac{1}{2}$ ^o / _o ročně, t. j. K 5.000 [·] — a více.

Církevní příspěvky se platí šekovým vplatním lístkem poštovní spořitelny na účet č. 57.057 »Kazatelská stanice českobratrské církve evangelické, Praha-Braník nebo hotově br. pokladníkovi v Braníku. Je možno platiti je po částech.

Příloženým vplatním lístkem můžete poslati také svůj příspěvek Jeronymově Jednotě, jež podporuje sbory při stavbě kostelů a sborových domů. Pamatujte na ni, neboť i my budeme v brzkou potřebovatí její pomoci.

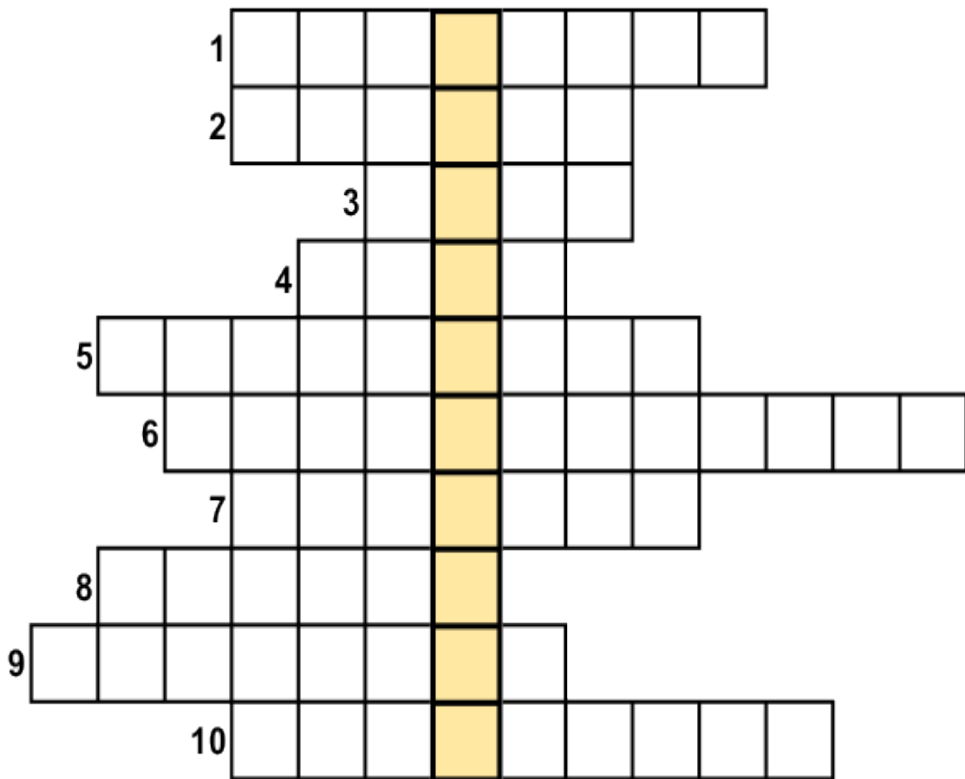
Korespondenci zaslejte laskavě na adresu bratra jednatele. Církevní (salární) příspěvky, dary na Jeronymovu jednotu, na sociální účely, na stavbu našeho chrámu a jiné možno odevzdati bratru pokladníkovi nebo poukázati na účet u Poštovní spořitelny č. 57.057. Kazatelská stanice českobratrské církve evangelické Praha-Braník.

BRANKOU NA ZAČÁTEK JEŽÍŠOVY CESTY

Milí brankáři a brankářky,

tentokrát se spolu s dětmi z nedělky zamyslíme nad tím, co nám v prvních kapitolách svého evangelia vypráví o Pánu Ježíši evangelista Marek. Když jsem si je procházela, abych vám připravila nějakou tu doplňovačku, zaujalo mě několik věcí. Jako první to, že i současníci Pána Ježíše poznali, že to není jen tak někdo. Žasli nad tím, jak je jiný. A to ještě nevěděli, že vstane z mrtvých a co všechno dalšího se stane po jeho smrti. Už za svého života se Pán Ježíš lišil tím, že „měl moc“. Byl mocný. Znáte někoho, o kom byste řekli, že je mocný? Mocný člověk, to ve mně vzbuzuje spíš obavy. Mocní lidé svoji moc často zneužívají. A i ti, kteří nejsou vyloženě zlí, si nechávají sloužit a rozhodně nedělají nějaké ponižující práce. Nebo snad myslíte, že pan král nebo prezident třeba myje záchody? Ale Pán Ježíš byl, jak už jsme říkali, jiný. Nevím, jestli myl záchody, ale určitě myl nohy svým učedníkům. A to nebylo zdaleka všechno. Apoštol Pavel o tom píše v listu Filipským: „*Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, vzal na sebe způsob* _ _ _ _ _ (tajenka).“ A my máme být také takoví: „Budte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.“

A ještě o jedné věci se zmíním. To, jak byl (a je) Pán Ježíš mocný, se zvláštním způsobem projevil v příběhu o uzdravení chromého v Kafarnaum. Víte, který myslím, že *V městě Kafarnaum stojí dům...* Říkám „příběh o uzdravení chromého“, ale měla bych říkat spíš „příběh o odpuštění hříchů“, protože o to šlo v první řadě. Kdyby byl Pán Ježíš jen zázračný léčitel, možná by o něm nějaká zmínka v dějinách zůstala, ale náš život by moc neovlivnil. Naštěstí (nebo spíš bohudík) je Pán Ježíš víc než to, a proto může říct „odpouštějí se ti hříchy“ a nebyť přítom za blázna. Odpouštět může jen ten, komu bylo ublíženo. A to je, když hřešíme, vždycky Bůh. (Plus často také někdo další. Jako když marnotratný syn říká svému otci: „Provinil jsem se proti tobě a proti Bohu.“) Pán Ježíš je Bůh a proto má moc odpustit to, co leží mezi Bohem a námi. A na nás je, abychom odpouštěli, co máme mezi sebou. Když pochopíme, jak velký dluh nám byl prominut, mělo by to pro nás být samozřejmostí. I když je to někdy těžké. A věrme, že Pán Ježíš nám může pomoci i s tím. Jeho moc nad hříchem je nejen v tom, že nám odpouští, co bylo, ale i v tom, že nám dává sílu zvládnout lépe to, co bude. Hlavní je jít za ním, věřit mu a snažit se k němu dostat stůj co stůj, i kdybychom kvůli tomu museli probourat nějakou tu střechu. (Nebo zeď. Třeba tu, kterou jsme si vystavěli kolem vlastního srdce.)

LEGENDA:

- Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal: „Naplnil se čas a přiblížilo se království ____ (4) _____. Čiňte ____ (8) ____ a věřte ____ (5) ____.“
- Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se ____ (2) ____.
- A tak šel, kázal v jejich ____ (10) ____ po celé Galileji a vyháněl zlé ____ (3) ____.
- A když šel dál, viděl Leviho, syna Alfeova, jak sedí v ____ (7) ____, a řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním.
- Ježíš to uslyšel a řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale ____ (9) ____.“
- Učil je mnohému v ____ (6) _____. Ve svém učení jim řekl: „Slyšte! Vyšel ____ (1) ____ rozsívat.“

Alžběta Slabá

JEŠTĚ ZA NOEMI REJCHRTOVOU

Ježíš řekl: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě nezemře navěky. (Jan 11,25–26)

☞ V sobotu 25. 1. 2025 jsme se sešli v plném kostele ke vzpomínce na Noemi Rejchrtovou. Noemi si nepřála truchlení v depresivním smyslu slova, vyhýbala se okázalosti a jakýmkoli smutečním obřadům. Avšak, jak řekla **Verunka Hájková** ve svém kázání založeném na uvedeném textu, nebylo to ze strachu ze smrti, která dnes pro většinu lidí představuje definitivní konec, ale spíše proto, že taková shromáždění jí připadala příliš smutná a ubrečená v kontextu toho, co vyznáváme. – Ježíšova slova znamenají něco víc, než jak se obvykle říká: že člověk bude žít dál ve svých dětech, ve vzpomínkách blízkých, ve svých knihách nebo ve svém díle obecně. Ježíš přišel proto, aby lidé, kteří v něj věří, měli život „v hojnosti“ (Jan 10,10). Tím asi Ježíš nemyslel jenom roky našich pozemských životů,

kteřé většinou ničím moc neoplývají, naopak jsou mnoha faktory, nemocemi, starostmi a podobně, umenšovány a omezovány. Ze všeho dalšího, co Ježíš řekl, vyplývá, že měl na mysli něco více, pro nás sice nepředstavitelného, ale přesto skutečného a trvalého. Něco, co dovedeme jenom vytušit z několika málo kusých zpráv o Vzkříšeném Pánu: že každý, kdo se s ním setkal, byl naplněn bázní, úctou, radostí, odvahou. Nebylo to právě znamení onoho překypujícího života? Máme naději, že život v hojnosti je ještě před námi a že, jak praví Sváta Karásek, „ve smrti jen přejdem most a Bůh zavolá: Další host, novej host k nám vešel na slavnost!“.

– Život sestry Noemi byl zejména v posledních letech umenšován a přidušován všelijakým trápením, o kterém vědí jenom ti, kdo jí byli nejbliž. Ale Ježíš Kristus, s kterým svůj život spojila, přišel proto, aby měla život v hojnosti. Díky tomu se s ní nemusíme loučit ve smutku, ale smíme na ni vzpomínat v naději, že nás předešla do toho života v hojnosti, který Pán Ježíš vybojoval pro ni i pro každého z nás.

☞ Dále vybíráme ze vzpomínkového bloku, který moderoval Noemin bývalý student a poslední farář **Jaroslav F. Pechar**. Ten v úvodu zdůraznil, že jsou vítané vzpomínky všeho druhu, což také hned ilustroval dobovým studentským sloganem na počest laskavosti paní profesorky: „Noemčino zření krvák v něhu mění!“

☞ Vzpomínky **Lydie Petrářové** se točily zejména kolem studijních let manželů Rejchrtových: „Noemi její manžel láskyplně oslovoval Emičko, studenti ji přezdívali Noemka. Poznala jsem ji poměrně pozdě, protože v naší evangelické mládeži jsme se nikdy nepotkali. (Myslím, že jednotáři měli své vlastní aktivity. Na naše evangelické brigády a mládežnické dny aspoň od Rejchrtů, pokud vím, ani od Benešů nikdo nejezdíval.) Na jaře 1971 přijeli s manželem k nám na Novodvorskou poprvé konzultovat své diplomní práce. Můj manžel Josef Petrář učil historii na Filosofické fakultě a Noemi a Ludvík-Luděk studovali v té době už v pátém ročníku. Dálkové studium bylo tehdy šestileté, během prvních pěti let museli složit všechny zkoušky a státní zkoušku z vedlejšího oboru, což byla u Noemi i u Ludka filosofie. Vedle učitelů, o kterých již byla řeč, bych tu zmínila ještě paní profesorku Jaroslavu Peškovou, která Ludka i Noemi vedla velice pečlivě. Do diplomního semináře, tedy v pátém a šestém ročníku, se přihlásili oba k mému manželovi. Noemi měla téma ‚Politické názory Václava Budovce z Budova‘ a Luděk ‚Vliv reformovaných akademií na politické myšlení bratrských studentů od 16. století do Bílé Hory‘. Když se nad tím zamyslíte, jsou to témata velice blízká a myslím, že i během práce jeden druhému vypomáhali, jak to šlo. Je s podivem, že všechny zkoušky za celých šest let skládali nejen v termínu, ale vždy oba ve stejný den. A dokonce je symbolické, že státní závěrečnou zkoušku oba dva skládali před komisí 21. června 1972, to znamená v den 351. výročí staroměstské exekuce, kde hrdina Noemčiny práce přišel o hlavu, a politické myšlení, které studoval Luděk, tam vzalo za své.

Noemi se snažila dostat na historii už dřív, hned po maturitě na jedenáctiletce, ale my, kteří jsme starší, víme, že v roce 1957, po maďarských a polských událostech, dostat se na Filosofickou fakultu bez rodičů komunistů a bez dělnického původu bylo prakticky nemožné, i kdyby ti rodiče nebyli duchovní. Když se pak oba hlásili v roce 1966, tak v rámci jistého společenského uvolnění a institutu dálkového studia už bylo možné, že se dostala nejen Noemi, ale i Luděk. Podmínkou dálkového studia tehdy bylo doporučení zaměstnavatele, u něhož jste pracovali aspoň dva roky. Noemi a Luděk uzavřeli sňatek v roce 1962, poté Luděk narukoval. Po dvou letech vojenské služby dostal farářské místo v Křížlicích v Podkrkonoší, v malebném, ale drsném kraji. Zdravotní laborantka Noemi místo ve zdravotnictví nedostala a nastoupila do závodu Cutisin na výrobu umělých střívek v Hrabačově (dnes součást Jilemnice). Z Křížlic to bylo osm kilometrů, autobusy tehdy jezdily nespolehlivě, zvláště v zimě. Pražská dívka tu dostávala pořádně zabrat. Auto Rejchrtovi dlouho neměli, a když ho potom měli, tak ho Luděk v poli obrátil hned při první cestě do Prahy na střechu. Nebylo to jednoduché a obdivuji oba, že vydrželi těch pět let dojíždět do Prahy na přednášky a zkoušky. V oddělení podnikové kontroly, kde Noemi pracovala, získala natolik dobré jméno, že ji závodní výbor po dvou letech doporučil na studium. Ludkovi dala patrně doporučení synodní rada jako jeho zaměstnavatel.

V roce 1966 se Rejchrtům narodil David, a Luděk a Noemi současně začali studovat. Každých 14 dní v semestru dojížděli na páteční a sobotní konzultace (v pátek odpoledne a v sobotu celý den). V neděli už zase musel Luděk v Křížlicích vést bohoslužbu. Šestý rok pracovali pouze na diplomní práci a po dohodě dojížděli k nám na Novodvorskou na konzultace. Manžel byl jako pedagog dost náročný, na diplomantech vyžadoval, aby mu průběžně nosili vznikající kapitoly svých prací. Obě práce byly při obhajobě hodnoceny výborně a Noeminu diplomku o Budovcovi navrhla komise po drobných úpravách předložit jako práci rigorózní. V následujícím roce 1973 složila Noemi rigorózní zkoušky a získala titul PhDr. Mimořádně, Luděk u zkoušek zpravidla obstál s lepšími známkami než Noemi, neboť s vystudovanou KEBF byl kvalitněji vzdělaný než většina těch, co ho zkoušeli. S jedinou výjimkou, což byla jediná trojka za celé studium, a to u prof. Tretery, z marxismu-leninismu.

Když jsem Noemi poprvé viděla – teď budu nejen osobní, ale čistě ženská – překvapila mne svou nesmírnou elegancí. Dodnes mám před očima třicetiletou maminku malého dítěte s odvážnou minisukní, to bylo tehdy velice módní, a kabátem dlouhým až na paty, vpředu otevřeným. Moje další ženská vzpomínka je z léta 1971, když jsme k nim poprvé přijeli do Křížlic. Luděk pral velké prádlo: vyvářel prádlo v hrnci, v jednoduché pračce vypral, pak nalil do vany, ručně vymáchal a odstředil. Vody a páry plná fara. Bylo to v létě, dovolenou v bývalé evangelické škole trávil právě profesor Amedeo Molnár s rodinou. Prožili jsme všichni

společně moc krásný den. Noemi si všimla, že na chalupě ukládáme půlroční Bětku do prádelního koše, a když jsme odjížděli, darovala mi prastarou plechovou postýlku, takovou bėžovou s postranními sítkami, a k tomu prachovou peřinku, se slovy: ‚To nepatřĩ k inventářĩ fary; když se narodil David, tak mi to dala jedna farnice, a já to zase dám tobě.‘

K prvnímu zářĩ 1973 přĩšli Rejchrtovi sem do Branĩka a potkávali jsme se ve sboru. Vzpomínám si, jak sedávala vřdycky tady vpředu jako vzorná, ba vzorová panĩ farářová, ke každému vstřícná a vlĩdná. V té době pracovala jako asistentka profesora Molnára a správkyne knihovny F. M. Bartoše, kde jsme se občas spolu setkávaly. V roce 1984 se na KEBF habilitovala. V polovině 80. let jsem byla zaměstnaná v Lazarské ulici, Noemi v Jungmannově, a tak jsme spolu občas zašly na oběd nebo na sklenku. Trpívála tehdy pocitem, že je tzv. osobou sledovanou, a to kvůli politickým aktivitám svého výborného švagra Miloše. Osobou sledovanou jsme tehdy byly obě dvě, ale to jsme netušily. A tak jsme obědvaly a přitom hrály takovou ženskou hru: jak na nás někteřĩ panĩ čuměli, hádaly jsme, kdo je fízl a kdo jen zvědavce. (*smích*) JFP: A poznaly jste fízla? LP: Já nevím. No, myslely jsme si to. V letech 1990–1993 jsme k sobě měly blízko i pracovně, protože Noemi pracovala v ČSAV v Historickém ústavu u Františka Šmahela v oddělení Jaroslava Pánka, profesora novověkých dějin. Pánek s dcerkami začal chodit i sem do kostela a mezi ním a Rejchrtovými se vyvinulo vzácné přátelství. Externí pracovnící Akademie věd ČR zůstala Noemi i poté, co se vrátila na ETF a v roce 1994 prošla profesorským řízením. Evangelická fakulta již tehdy byla součástí UK.

Noemi byla ženou mnoha talentů, a jeden z nich byl výtvarný. Ve sborníku *Angelus Pacis*, který vyšel na Noeminu počest, jsou některé z jejich obrazů otištěny. Pamatuju jeden z nich, nazvaný *Farářovo nedělní odpoledne*. Na věšáku schlíple visĩ odložený talár. Nikoliv představa nedělního odpočinku s plným žaludkem, ale představa vyprázdňení, vyčerpání, pocit člověka, který už má všeho až po krk.

A nakonec bych řekla, že Noemi byla ženou mnoha úsměvů. Ona se snad s úsměvem narodila. Ale nebyl to jen jeden úsměv, pro každého měla úsměv jiný, i pro každou situaci, od vlĩdného a chápatvého až po veselé chichotání. Přála bych nám všem, aby nás její úsměv doprovázel a hrál, dokud na tomto světě budeme.“

☞ Vzpomínka, o kterou se s námi podělit **Martin Wernisch** z katedry církevních dějin ETF, vycházela z Noemina působení na akademické půdě: „Slova se ujímám jen plaše, protože panĩ Noemi si na slavnostní řeči nepotrpěla – a zvlášt ne na ty, v jejichž středu stála. Ale vzpomínky po sobě zanechala nesmazatelné. Vybavuji si i její nástupní řeč – to ještě nebyla ani jmenovanou docentkou –, kterou jsem zažil jako student a která na mě i na ostatní v plné posluchárně učinila velký dojem. Na jedné straně v ní projevila příznačnou střizlivost a skromnost, když nám líčila úkol historie jako nekdovíjak převratný či dokonce spasitelný,

ale přesto důležitý, pokud se nám povede naučit klást správné otázky, díky nimž i jinak mrtvá už historie promluví. A hlavně pokud se nám přitom povede odsunout alespoň trošku ze svých očí růžové brýle nasazované Mámením, jak je popsal Komenský ve svém slavném *Labyrintu*. Na druhé straně však skromnou misi historika zasadila do velmi širokého a intenzivního rámce, když nastiňovala právě onen potměný svět, který nemáme vidět růžově. Připomenula nám hned několik lidí, kteří tou dobou na fakultě zesnuli v mladém věku, a sugestivně nám vylíčila film *Apokalypsa*, který se tehdy promítal. Byl to film provázený výhradně biblickým textem a zároveň nesmírně sugestivními obrazy atomové zkázy, k čemuž paní Noemi připodotkla, že při něm zmlkali i lidé jinak pravděpodobně dost otrlí. Tohle by mohlo ještě nedávno znít tak trošku jako hlas z pravěku, a vida! Dnes nám již opět i těmi atomovými zbraněmi vyhrožují – a připomínají nám tak, že je dobré vzpomínat dobrých svědků toho, jak se dá světem i bez růžových brýlí čestně projít, jsme-li vybaveni velkou křesťanskou nadějí.“

☞ Ze vzpomínky **Pavla Novotného**: „Nejprve jsem se poznal s br. Milošem na biblických kurzech, po nástupu do zdejšího sboru s br. Ludkem a s. Noemi, a nakonec s br. Pavlem a jeho manželkou. Kromě stejného příjmení mají i stejné obdarování: velmi srdečný přístup. V rámci mé sborové služby měla moje rodina možnost se hlouběji seznámit jak s br. Ludkem, tak s jeho rodinou. Navázali jsme spolu úzký přátelský vztah.

Noemin život nebyl jednoduchý. Narodila se do farářské rodiny, a proto i přes výborné studijní výsledky jí komunisty nebylo umožněno vysokoškolské studium. ... Svoji vědeckou činnost zaměřila na bádání spojené s českou reformací, pozdním husitstvím a osobou J. A. Komenského. Ve svých dílech podávala kritický obraz českého evangelictví, selhávání církvi v dějinách, včetně protestanství. Její filosofií bylo prosté ‚pouhou milostí‘. Její publicita je velmi bohatá, představuje 17 knih, kde je autorkou nebo spoluautorkou, nespočet článků, referátů a recenzí. Dokázala však také relaxovat. Na pravidelných dovolených v Orlických horách se věnovala svému koníčku, malování.

Stejně jak vidíme na této fotografii, mohli jsme ji pravidelně vídat každou neděli bezmála 40 let. Laskavost jí byla samozřejmostí. Takto ji znali též studenti ETF, byla vždy ochotná naslouchat a projevit zájem se vzácným přístupem. Její úsměv nás vždy vítal z jejího místa v první lavici, kde pravidelně sedávala při bohoslužbách. – Poslední léta života sestry Noemi byla pro ni a její blízké velmi těžká. Upoutána na lůžko a odkázána na pomoc svého syna Davida. Kež mu Pán Bůh jeho obětavou péčí odmění! Byla vděčná za každou návštěvu některé z vnuček. Její úmrtí můžeme brát i jako určité vysvobození. Odešla do rukou Pána, ve kterého celým svým srdcem i duší věřila. Věříme, že se setkala i se svým manželem Ludkem, se kterým tvořili zde na zemi nerozlučný pár.

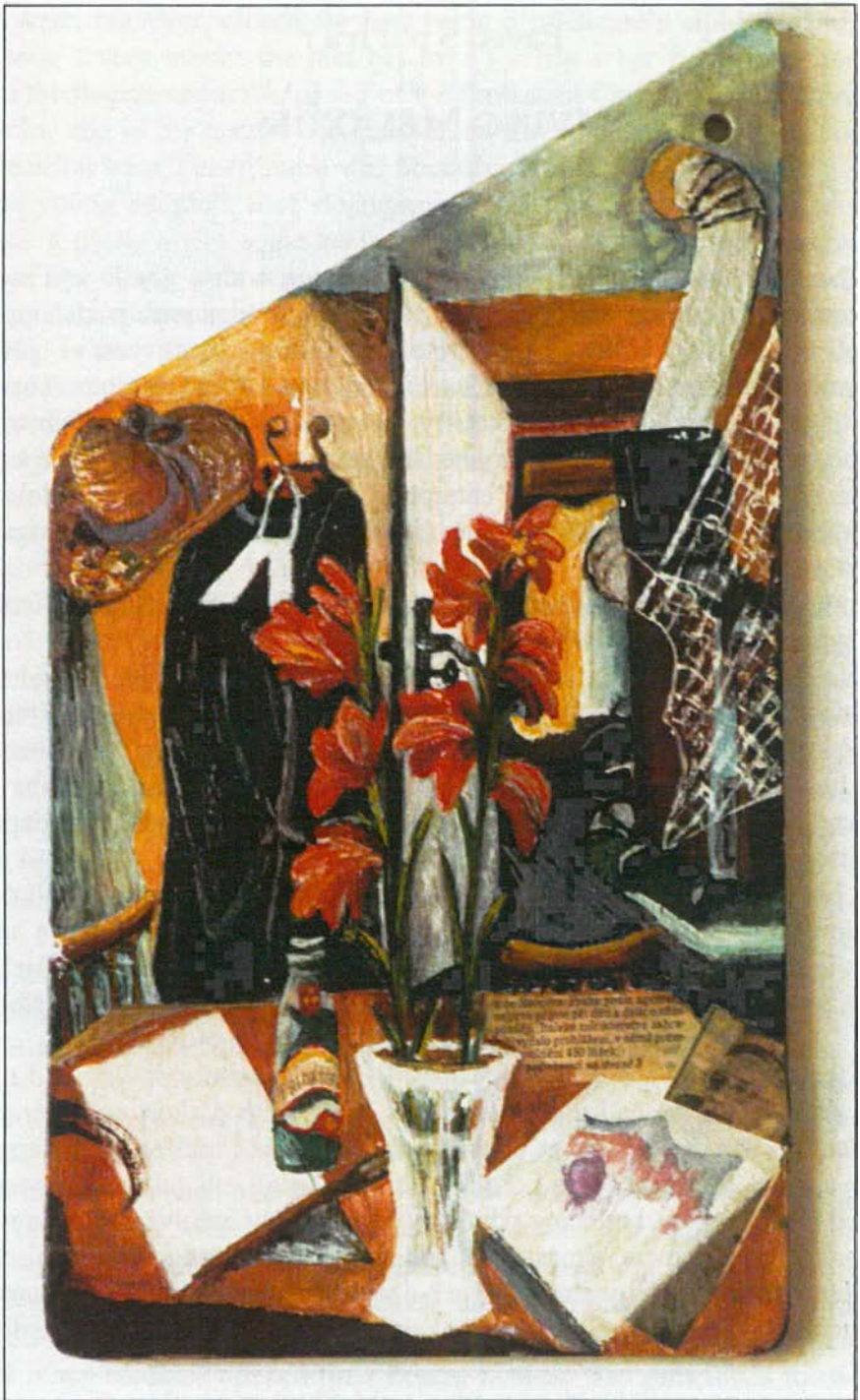
☞ Oznámení o úmrtí a dnešním vzpomínkovém odpoledni, které obdržely sbory pražského seniorátu, jsem poslal do Křížlic, prvního místa působení Ludka a Noemi. Odpovědí mi byla dlouhá a upřímná vzpomínka od bývalého mládežníka a současného kurátora křížlického sboru **br. Dr. Jiřího Kužele**, ze které na závěr cituji: „... Byl bych moc rád, kdybyste za mne a za málo těch, kteří se ještě na Rejchrtovy pamatují, mohl vyjádřit naši velkou vděčnost, že jsme je mohli poznat, mohli s nimi kousek života společně jít, a hlavně prožívat tu radost ze vzájemné, neuchopitelné, a přece povznášející blízkosti. Díky Pánu za to!“

Večera se účastnili také syn David a švagři Pavel a **Miloš Rejchrt**, z jehož poznámky uvádíme (se souhlasem, ale bez doslovné autorizace, s využitím zvukového záznamu): „Dovolte mi, abych trochu uvedl na pravou míru to, co jsme tady slyšeli, že Noemku měli všichni rádi. Tak to není pravda, prosím. Jako dělnice v národním podniku Cutisin studovala vlastně načerno. V roce 1967 sice obdržela doporučení z podniku, ale potom se poměry změnily a když pak pracovala jako dělnice u pásu, tak sice i nadále studovala, jenže to na sebe neprozradila. Neměla tedy ani žádné úlevy, které dálkově studující měli ze zákona. A potom, když poslala soudruhům z podniku pozvánku na promoci, tak to byla bomba a nemělo ji rádo hodně soudruhů. Protože jim způsobila veliké komplikace, neboť soudruzi z okresu se ptali: Jak je to možné, že vám tohleto uteklo, soudruzi?!

Pak ji neměli rádi spiritisté. Nevím o tom moc podrobností, ale po letech mi to prozradil jeden člověk, který se tam kolem spiritistů motal – oni totiž v Křížlicích měli nějaké svoje hnízdo, mezi spiritisty vyhlášené, ale jinak utajené, protože ten vtip je právě v tom, že je to taková utajená spiklenecká skupina. Tak tihle spiritisté – nevím proč – neměli Noemku rádi; ne že by jí to říkali do očí, ale ona byla hodně citlivá až senzibilní, takže si myslím, že o tom věděla a jistě ji to netěšilo.

A pak ji taky neměl rád minimálně jeden člověk, který jí v době, kdy vydala útlý spisek Václava Budovce z Budova jménem *Antialkorán*, poslal anonymní dopis se sdělením, že vydáním této knížky se dopustila urážky Proroka, a tudíž již byla vyřčena fatva a brzy ji zasáhne černý šíp. Dopadlo to tedy tak, že ji černý šíp nezasáhl, ale myslím, že tohle ji taky moc nepotěšilo. (*Pavel Rejchrt doplňuje z lavice: Takže ty orgány, co zjišťovaly, jak je to s tím panem Budovcem, co napsal Antialkorán, a co ho hledaly, kde teda je, si asi oddechly, že mu už v 17. století usekli hlavu.*)

A co se týče těch fízlů a nefízlů... Oni ti soudruzi, jak se ukazovalo už tehdy, nebyli odkázáni ještě na umělou inteligenci, ale na tu svou (*smích*), takže oni si hodně pletli sourozence, no, a my jsme byli tři, a to prostě už na ně bylo moc. A tak já si myslím, že ji tam sledovali jakoby mou manželku, a pak zjistili, že to není manželka, což ale zase mělo tu výhodu, že když oni zjistili, že ten dotýčný není ten, po kterým jedou, tak ten potom měl docela havaj. Protože oni si mezi

sebou řekli: ‚Bacha na něj, von to není von.‘ – Nicméně končím tím, že těch, co měli Noemku rádi, je určitě víc, než těch, co ji rádi neměli.“

☞ O Noemině práci v církvi i ve sboru promluvil také **Jan A. Dus**, který vyřídil pozdravy z vedení **Evangelické teologické fakulty** a navázal na článek Noemina kolegy Oty Halamy z katedry církevních dějin (*otištěný v minulé Bráně 01/2025*): „... Podle Davidovy trefné zkratky, kterou Ota pěkně zasadil do historických souvislostí, Noemi skutečně byla ‚bytostí mnoha povolání‘. A všude, kam byla povolána, hledala to dobré – spolehlivá fakta a profesionální přístup ve světě vědy, hlubinu víry ve světě církve, krásu a inspiraci ve světě kultury. Naše paní profesorka se vyznala ve všech třech oblastech, avšak byla jí cizí jakákoli namyšlenost, náboženské fráze nebo kariérismus. Soustředila se prostě jen na to dobré, co uměla, a co uměla dobře předávat dál – nejen stovkám studentů, kterým přednášela a pomáhala třeba vedením diplomových prací a z nichž mnozí dodnes slouží na různých místech v církvi, ale také celé církevní a kulturní veřejnosti – desítky článků v její bibliografii ukazují, jak se orientovala v literatuře, divadle, filmu či hudbě – připomenu namátkou Antonína Dvořáka, Thomase Manna, Ingmara Bergmana či Andreje Tarkovského v osvětových článcích v církevním tisku a jinde.

Proto v celé církvi, a tady v Braníku zvlášť, vděčíme Noemi, Ludkovi a Davidovi za mnoho dobrého, a můžeme si na to vzpomenout svobodně – kdykoli a jakkoli – třeba i při písničkách, které společně skládali, a hned uváděli v život. Děti, které v 70. a 80. letech v našem sboru vyrůstaly, je dostávaly nahrané na magnetofonovém pásku a mohly se z nich těšit ještě před prvním vydáním zpěvníčku *Bud' Tobě sláva*, který vyšel už v roce 1983. Byla to doba normalizační šedi, svíravé nesvobody ve znamení Anticharty, kdy byl církevní život plánovaně omezo- van a mnoho lidí se bálo do kostela chodit. Proto to bylo jako zjevení, když se právě v této době Rejchrtovi odvážili sepisovat vánoční hry a psát nové písně. Před každou první nedělí v měsíci se děti těšily na zbrusu novou písničku, kterou Rejchrtovi složili a ručně rozepsali. Dokonce s těmito písněmi děti i s farářem jezdily do jiných sborů. A nové písničky jsou jenom jedním příkladem toho, jak charisma Rejchrtových přitahovalo do sboru nové lidi i v oné nelehké době.“

☞ Rejchrtovské písně, které provázely celý vzpomínkový večer, jsme zpívali společně s orchestrem pod vedením Tomáše Bedrníka ze zpěvníku *Haleluja, Amen*, o organizaci občerstvení se postarala Verunka Hájková, z večera byl také pořízen videozáznam na Youtube. Všem patří velký dík.

Jan A. Dus

←

Poznámka: Kopie obrazu Farářovo nedělní odpoledne (kvaš na dřevě, 1994) je převzata ze sborníku: Pavel B. Kůrka – Jaroslav Pánek – Miloslav Polívka (vyd.), Angelus Pacis. Sborník prací k počtě Noemi Rejchrtové, Praha: Historický ústav, 2008, str. 21.

I JEDEN DEN STAČÍ

aneb Co jsem si odnesl z farářského kurzu

„Příště v Růždce – Soláň, Karolínka...“ To bylo to první, co mne ve čtvrtek na farářském kurzu zaujalo. Vzkaz, který ležel na lavici. Vzkaz, který mi měl něco naznačit – říct – k něčemu přivést? Možná.

Vlastně určitě. Stejně jako pozdrav sestry Marie Provazníkové z Veselnyvky.

Víte, nesnáším pozdravy hostů. Jsou nudné, dlouhé a nudné. Ale tento byl jiný.

I přestože sestra Marie velmi klidně povídala, jak se jí dobře daří v české evangelické obci v Oděské oblasti jižní Ukrajiny, moc šťastně nevypadala. Její nešťastné oči vypovídaly o tom, jak je z té války na Ukrajině unavená. A její ústa? Ta jen s povzdechem mluvila o životech vojáků, kteří umírají třeba jen proto, aby se ona mohla ráno probudit.

Možná, že to, co řekla na závěr jejího pozdravu zaniklo, ale v tu chvíli, když řekla „vy jste světlo světa“, stalo se ke mě Slovo Hospodinovo.

Do konce farářského kurzu s velmi honosným názvem „Lux in tenebris“ chyběl ještě jeden den, ale Marie jej v předstihu touto ježíšovskou výzvou z Mt 5,14 shrnula.

Byla sice jen hostem, ale hosté, podle pastora Církve bratrské Ženji a našeho faráře Marcina Pilcha z Ostravska přináší zemi požehnání. Jen vzpomeňte na Jákoba a jeho službu u Lábanu z Gn 30. A Marie ho přinesla. Tedy aspoň mně. Ale věřím, že i ostatním.

Vzpomínám si na jedno svědectví o účincích modliteb a Marie ty naše vnímá jako světlo-lux, které prozařuje ty temnoty – tenebris v zemi zmítané válkou, v níž musí žít.

A světlo v temnotách zářilo i o přestávkách, při nichž jsme diskutovali třeba o přednášce sestry Olgy Navrátilové, která nám představila pohled filozofa a teo-

loga J. G. Herdera, nebo o tom, jak nám sestra Lenka Karfíková úžasným způsobem představila církevního otce Augustina a jeho dílo „De civitate Dei“.

Když jsem dnes jel do práce, tak jsem si při pohledu na rozednívání připomněl Herderův příměr o stvoření světa z Gn 1. Napřed tma, kdy je člověk vděčný za pouliční lampy, pak šero, z něhož se začíná drát denní svit, který nabývá na síle, až tu tmou naprosto pohltí.

Nechť nám tedy to světlo prozařuje naši cestu života přesně jak to vyznává žalmista v Ž 119: „Svíce nohám mým jest slovo tvé a stezce mé.“ Naši cestu životem, na níž je občas, žel, šero nebo dokonce i tma.

Pavel Sivák

POZVÁNKA NA SBOROVOU DOVOLENOU

v termínu 16.–23. 8. 2025

Staršovstvo ČCE Braník srdečně zve členy sboru i další příznivce na sborovou dovolenou 2025. Doufáme, že stejně jako v minulých letech nám v prostředí krásné přírody poskytne příležitost k vzájemnému poznávání, sdílení, přátelskému setkávání a duchovnímu obohacení.

MÍSTO KONÁNÍ

Letos navštívíme Horský domov ČCE Herlíkovice v Krkonoších, který leží na okraji obce Strážné v jihozápadní části Krkonoš nad Vrchlabím. Areál se čtyřmi budovami (hlavní budova, Vilka, Kunzárna, Vokurka) se rozkládá na horských svazích a nabízí nádherné výhledy. Od domu se dá po značených turistických cestách vyrazit na vrcholky Krkonoš, do lesa je to jen pár kroků. V docházkové vzdálenosti teče Klínový potok, kde se během horkých dní nabízí možnost osvěžení v tůňkách vzdálených cca 3 km hezkou procházkou. V blízkosti Horského domova se také nachází evangelický kostelík z roku 1904, který je dnes kazatelskou stanicí sboru Českobratrské církve evangelické ve Vrchlabí. Kostel lze využít pro bohoslužby, koncerty, modlitby či ztišení.

Pro více informací o ubytování, vybavení, okolí i možnostech výletů lze navštívit internetové stránky www.horskydomov.cz

Při větším počtu účastníků bude zajištěno ubytování v nedalekém penzionu U kostela, který se nachází necelých 300 m od Horského domova. Ceny v tomto penzionu viz ceník na webu www.latinovi.cz.

VYBAVENÍ HOTELU

- Velké vnitřní společenské prostory, jídelna s krásným výhledem, možnost posezení na zahrádce či terase.
- WiFi (hlavní budova, Vilka, Kunzárna).
- Dětská herna a dětské hřiště (houpačky, pískoviště, slackline, skluzavka).
- Klubovna pro starší (fotbálek, šipky, stolní tenis, společenské hry k zapůjčení na baru).
- K zapůjčení dětské postýlky (200 Kč/noc), židličky, nočníky, dětská prkénka, dětský kočárek do terénu.
- Volejbalové hřiště (míč k zapůjčení), travnatý venkovní prostor, dřevěná hra s kolíky (vikingské šachy).
- Pro skupiny a větší akce dataprojektor s velkým plátnem, flipchart, ozvučení.
- Velké ohniště s posezením a gril s udrnou.
- Sauna (návštěvu nutno domluvit s ubytovateli).
- Parkoviště zdarma, kolem domu cca 15–20 aut, další parkoviště zdarma dole pod kostelem U Pošťáka, cca 400 m od hlavní budovy.

STRAVOVÁNÍ

Možnost objednání obědů 2 dny předem, k obědu se vaří vždy jedno jídlo s polévkou. Případné požadavky na dietní stravu (příplatek 30 Kč za jídlo), prosím, uveďte v přihlášce.

CENA UBYTOVÁNÍ S POLOPENZÍ – DOSPĚLÍ

Vilka, sdílené soc. zař. 4 700 Kč.

Vokurka, pokoje s vlastním soc. zař. 5 400 Kč.

Hlavní budova, pokoje s vlastním soc. zař. 5 800 Kč.

Nově zrekonstruovaná Kunzárna, sdílené soc. zař. 6 700 Kč.

CENA UBYTOVÁNÍ S POLOPENZÍ – DĚTI 3–12 LET

Vilka 3 900 Kč.

Vokurka 4 500 Kč

Hlavní budova 5 000 Kč

Kunzárna 5 800 Kč

Děti do 3 let bez využití lůžka mají ubytování zdarma. S využitím lůžka je účtováno 50 % dětské ceny.

V ceně ubytování není zahrnut místní poplatek z pobytu, který činí 30 Kč za každý započatý den pobytu s výjimkou dne jeho počátku. Nevztahuje se na osoby ZTP/P a osoby do 18 let.

Ubytování s domácím mazlíčkem bohužel není možné.

Rodiny s dětmi mohou požádat sbor o finanční podporu (viz kontakty na organizátory).

SPOJENÍ

Autobus Praha Černý most – přestup ve Vrchlabí – zastávka Strážné, Hořejší Vrchlabí nebo zastávka Strážné náměstí. Obě zastávky jsou cca 1 km od ubytování. Nabízíme možnost dohodnout si s organizátory z těchto zastávek odvoz do Horského domova.

Prosíme, pokud máte možnost vzít někoho dalšího vlastním autem, nabídněte ji přímo nebo prostřednictvím organizátorů. Obracejte se na nás i v případě, že o sdílenou jízdu stojíte.

UPOZORNĚNÍ

Sborová dovolená se nabízí pouze jako celotýdenní. V rámci sborové dovolené lze z individuálních důvodů přijet později či odjet dříve, ale nevyužitě dny nemohou být refundovány.

Vzhledem k počtu pokojů nemůžeme zajistit samostatné ubytování jednotlivců.

Storno podmínky: Od 30. 5. si provozovatel objektu účtuje při zrušení pobytu poplatek 2100 Kč/os/týden.

PŘÍJEZD A ODJEZD

V den příjezdu je možné se ubytovat od 15.00. V den odjezdu je nutné uvolnit pokoje do 10.00.

PŘIHLÁŠENÍ DO 30. 4. 2025

Vytištěné přihlášky budou k dispozici ve vstupní chodbě kostela pod nástěnkami. Přihlášky budou také rozeslány prostřednictvím e-mailové konference a zveřejněny na sborovém webu. (branik.evangnet.cz)

PŘIHLÁŠKY MŮŽETE

- a) podat přímo na webu ČCE Braník
- b) naskenovat a zaslat na e-mail Luboru Kolářovi, kontakt viz níže,
- c) odevzdat v kostele Lídě Holé nebo Luboru Kolářovi, kontakty viz níže.

Po zpracování přihlášek dostanete potvrzenou částku k úhradě s individuálním variabilním symbolem.

PLATBA DO 15. 5. 2025

Platbu za celý pobyt na sborový účet 135027438/2010, a to nejpozději do 15. května 2025. Pozor, nezapomeňte k platbě uvést své jméno a individuální variabilní symbol, který obdržíte na základě vyplněné přihlášky.

PROVOZOVATELÉ OBJEKTU

Olga Klinecká, Benjamin Klinecký: ☎ 734 418 598, ✉ horskydomov@gmail.com.

KONTAKTY NA ORGANIZÁTORY ČCE BRANÍK:

Lída Holá: ✉ lidahola@gmail.com ☎ 608 856 670

Lubor Kolář: ✉ lubor.kolar@gmail.com ☎ 774 370 639

Věříme, že se vám sborová dovolená v Herlíkovicích bude líbit!

Lída Holá, Lubor Kolář

POZVÁNKA

na Světový den modliteb žen

Program na letošní setkání Světového dne modliteb žen připravily ženy z Cookových ostrovů. My se sejdeme na ekumenické bohoslužbě v našem kostele v pátek 7. 3. v 17 hodin, kam jste všichni srdečně zváni. Se ženami, které se chtějí aktivně účastnit bohoslužby, se sejdeme ještě v úterý 4. 3., také v 17 hodin.

Jarka Pecharová

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY KAZATELKY VĚRY HÁJKOVÉ po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník

Telefon: 244 461 037, 776 310 455 (kazatelka Věra Hájková)

604 116 437 (kurátor Jan Jeroným Zvánovec)

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

0 nebo žádný var. symbol – dar na potřeby sboru,

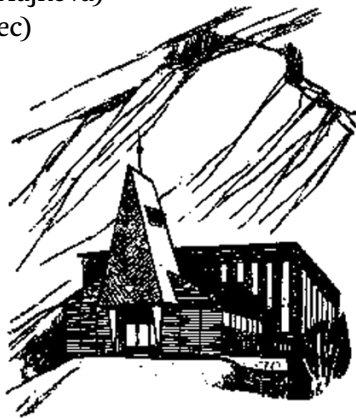
111 dar na křesťanskou službu, 222 salár,

333 mimořádný dar, 444 Jeronýmova jednota,

555 nepálská studentka, 777 mimořádná sbírka,

888 stavební fond kostela,

999 celocírkevní (či seniorátní) sbírka

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXXI. ročník, číslo 2/únor 2025

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

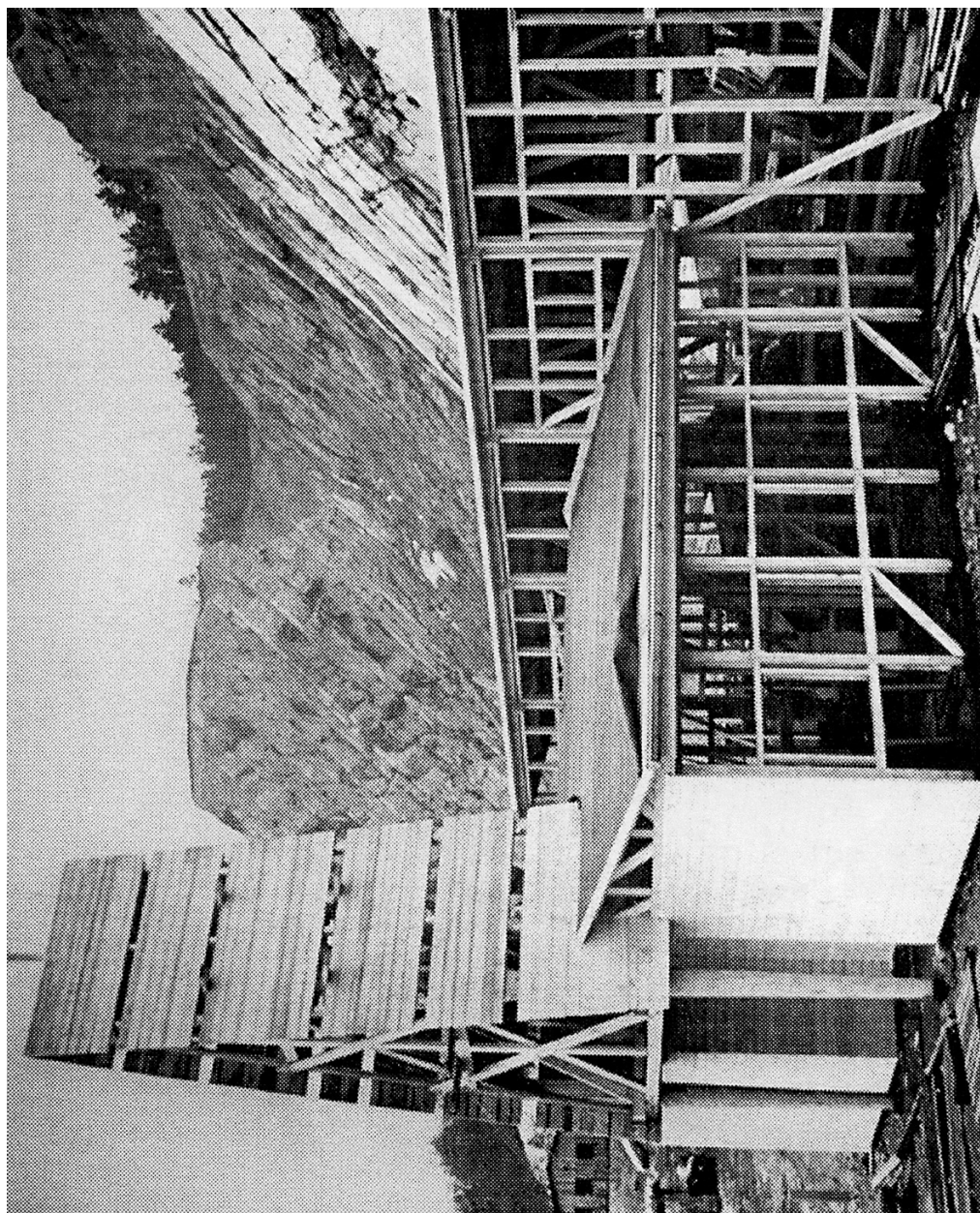
Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

náš kostel v roce 1947